

O modlitbě

„Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.“ (Matouš 14:23, srov. Lukáš 6:12)

Ježíš měl zvyk časně ráno nebo večer se o samotě modlit a přebývat se svým Otcem. Byla to pro něj pravidelná a samozřejmá činnost. Pán Ježíš nám v našem textu ukazuje, že je dobré se na chvíli uchýlit do ústraní před lidmi, před prací, před povinnostmi za účelem hledání Boží tváře.

Chtěl bych se na chvíli zastavit u dvou slov - samota a ticho. Pán Bůh nijak nekřičí, spíše šeptá. Už Eliáš ve SZ to poznal. Proto snáze zaslechneme Boží hlas v tichu o samotě. Ale dnes žijeme v hektické a hlučné době. Už jsme si na ten hluk kolem nás zvykli. Může proto být pro nás náročné v tichosti a samotě zůstat před Bohem.

Jenže pro udržení duchovní rovnováhy je nutné se v pravidelných intervalech stáhnout do ústraní. Nestací být jen ve shromáždění, kde je bohoslužba a kde se slyší Boží slovo, aby se člověk setkal s Pánem Bohem. Každý křesťan se musí setkávat s Pánem ve svém srdci, kde má svou vlastní modlitebnu, kam se může uchýlit a mít blízké obecenství s Bohem. V tu chvíli je příležitost navázat osobní vztah s Bohem. Je to vztah, který vzniká v soukromí. Nejde napodobit, okopírovat, nedá se mu naučit nebo převzít od jiného člověka, lze jen ve víře se otevřít svému nebeskému Otcí.

Pokud tato pravidelná setkání v našem životě nebudou, připravujeme se o mnohá požehnání. Pokud se takto v modlitbě nebudeme setkávat s Pánem, zapomeneme na svou vlastní hodnotu před Bohem, pak budeme jako marnotratný syn, který zapomněl na otcův dům a hledal uspokojení v nesčetných dalších věcech. Pokud se nebudeme setkávat s Pánem

Obsah čísla:

1-O modlitbě | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Ohlédnutí za oslavami 50. výročí sboru | 11-V. Bienále pro Diakonii | 14-Srdce v Bibli | 16-Jeden den v Helsinkách | 18-Noc v kostele s dětmi | 21-Jubilanti v listopadu | 21-K volbě staršovstva | 22-Historické okénko | 22-Oznámení | 24-Kalendář na listopad

a nebudeme dávat průchod Duchu božím, budeme mít jen málo zdrojů pro kritické momenty v životě. Naopak, když člověk věnuje pravidelně čas svému vnitřnímu životu, spontánně prohovořuje s Pánem Bohem, tak se to také projevuje navenek. Výsledkem bude dobré ovoce, jako je naděje, vytrvalost, radost, pokoj, sebeovládání.

Jsme ale schopni ocenit Boží přítomnost v našem životě a vyhledávat Pána Boha, když je nám dobře? Není to někdy tak, že hledáme Pána Boha, až když se situace vyhroť tak, že jsme přinuceni hledat Boží tvář? Z Písma a z historie církve vidíme, že to tak často bývá. My se celý život učíme mluvit k Pánu Bohu, ale málo se učíme Bohu naslouchat. Pán Ježíš, když byl sám, také naslouchal a také se modlil, i když byl Boží Syn. Nic neudělal bez vůle Otcovy. Proto také jeho život byl plný stability a harmonie. My například nasloucháme tehdy, když toužíme po tom slyšet vnitřní hlas Duchu Božího, který aplikuje čtené slovo Písma do naší situace. Nasloucháme také, když čteme nebo slyšíme slovo a pokorně prosíme: Pane dej mi poznat pravdu, zjev mi svou vůli.

Určitě nejsem sám, kdo má s modlitbou problémy. Proč? Protože modlitba je pro nás nepřírozená. Hřích proměnil přirozený kontakt s Bohem na něco nepřirozeného. My jsme zvyklí, že jediný způsob, jako něčeho dosáhnout, je aktivita. Modlitba je v jistém smyslu určitá forma pasivity. Člověku, který žije tak, že většina jeho života je charakterizována aktivitou, je velice těžké zastavit se a začít se modlit, protože modlitba je přiznáním se ke slabosti a závislosti. Ale taková je pravda o nás. My to sice můžeme vyslovit svými ústy, ale někde hluboko v sobě to nechceme uznat. Něco v nás se vehementně brání tomu, abychom uznali svou závislost. Modlitba v té pravé podobě je vyznáním slabosti a potřeby Pána Boha. To je jeden z důvodů, proč máme problém se modlit před lidmi. Neradi oslovujeme Pána Boha před jiným člověkem. Protože ten pocit zahanbení z toho, že bychom museli uznat své slabosti a hříchy, je tak silný, že to nejde překonat. Ale když člověk uzná a přijme, že mu nic jiného nezbyvá, než se přiznat ke svému skutečnému stavu věcí, tak nastane osvobození.

Zmíním ještě jeden důvod, proč je těžké se modlit. Je to pocit, že má modlitba nemá přímý vztah k tomu, zač se modlím. Pak jsme v pokušení odvrhnout modlitbu úplně. Jakýpak modlitební zápas - stejně to Pán Bůh nevyšlyší. A co například modlit se za nemocné a umírající?! Stejně to Pán Bůh ve většině případů nevyšlyší. Tyto námitky souvisí s tím, že si lidí pod pojmem modlitby představují jen prosbu. Prosebná modlitba je sice v souladu

s Biblií, ale na první místo klade vděčnost, úctu k posvěcení Hospodina. „Otče náš ... posvět' se jméno tvé ...“. Biblický posun v modlitbě je směrem ke chvále a díkům z vděčnosti, zatímco prosby jsou něco jako přívlastek k podmětu.

Na druhé straně je extrémní postoj, že Bůh nezmění svůj úmysl. Ale to můžeme posoudit jenom tehdy, pokud víme, jaký byl Boží úmysl. Z Bible ovšem víme, kolikrát Bůh změnil svůj úmysl, a to na základě prosby toho, kdo se modlil.

Zkušenost je tedy taková, že modlitební život potřebujeme proto, aby se obnovoval náš vztah k Bohu. A Bůh nás k tomu sám vybízí. Výsledky modlitby, to je jiná záležitost, ty patří do Boží kompetence. Když se Ježíš modlil v zahradě Getsemane, tak na co se soustředil? Soustředil se na jednotu s Otcem. „Ty a já jsme jedno.“ Toto je zralá modlitba.

Každá oddaná modlitba říká: Dej mi vidět svět tvýma očima. Pravidelný čas o samotě s Bohem je předpokladem stabilního života ve spravedlnosti, pokoji a radosti Ducha svatého. Když Pán Bůh promluví, děje se něco mimořádného. Kdo skutečně zachytí boží promluvení, jednou, dvakrát, nebo víckrát, ten bude chtít slyšet Boží hlas častěji.

Martin Volný

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 10. 2015 v 19:00

- Příprava voleb části staršovstva 8.11.2015
 - schválení seznamu členů s hlasovacím právem, informace o aktuálním stavu kandidátky
 - Schválený postup voleb: jedinou kandidátkou jak 8 členů staršovstva na 6 let, tak další členy na 3 roky a 4 náhradníky – na 6 let bude zvoleno 8 kandidátů s nejvyšším počtem hlasů.
- Příprava na konvent
 - Nová volba delegátů (V. Tichá, D. Heller, M. Študentová) a náhradníků (J. Mašek, M. Petříčková, M. Volný).
 - Návrhy na členy nového seniorátního výboru - R. Mazur, Z. Skuhrová, D. Heller, M. Hrubeš, D. Titěra.
 - Stanovisko ke změnám řádů: úpravy voleb delegátů JJ – schvalujeme,

- úprava kazatelského reverzu – schvalujeme s výhradou.
- Biblické hodiny s br. Prudkým – vysoká úroveň
 - Mládež se bude scházet 1x za 14 dní
 - Středisko Diakonie Stodůlky
 - s. Dana Caldová – volba DR se zatím odkládá, komplikace se slučováním středisek
 - Finanční zpráva
 - Kongo – bude svolána schůzka přispívajících,
 - v říjnu celocírkevní sbírky: na FSChP 4.10, na JTD poslední – k ní dopis ze SR
 - Z došlé pošty a různé
 - seminář pro učitele NŠ
 - schváleno zachování způsobilosti br. Susy k ordinované službě
 - téma uprchlíci – seniorátní výbor chystá přednášky o uprchlících, i o islámu obecně,
 - u nás máme na listopadovém Setkání s hostem Vladislava Güntera, ředitele Centra pro integraci cizinců a br. Hejl nabídl kontakt na Marii Skálovou – Člověk v tísni

Ohlédnutí za oslavami 50. výročí sboru

1. kázání v samostatném dějvickém sboru 3. října 1965

„Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vši moudrostí; učice a napomínajíce sebe vespolek Žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci vašem Pánu. A všechno, cožkoli činíte v slovu nebo v skutku, všechno čiňte ve jménu Pana Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho.“ (Ko 3, 16 – 17)

To, co opravdu v životě platí a co přináší také pokoj, to, co umožňuje nový počátek lásky a co působí odpuštění, na tom záleží. Křesťané toto všechno nalézají v Kristově slovu. Kristovo slovo jest jeho promluvení do naší situace a do našich životů. Je to slovo pravdivé a prosté, které nám ukazuje směr. Nasloucháme mu z písma. Když bible živě promlouvá, je to jako by nás Kristus oslovoval. Luther říkal, že bible je Slovem božím tehdy, když fedruje Krista. Ono se to v našem životě neděje jako zázrak. Každodennost a navyklost na naši práci a setkání, ty rozličné tradice a obyčeje, často působí tak, že se ztrácí našemu myšlení to, co platí jako Kristův příkaz, a poslušnost

víry se nám rozplývá v mlhu. O to víc však potřebujeme slyšet, že slovo Kristovo má v nás přebývat bohatě. Je těžké říkat si křesťan, to znamená Kristův člověk, a nemít vztah naslouchání vůči Kristu. Křesťan je člověk, který bohatě žije z Kristova Slova. Zde se mluví o přebývání Kristova Slova v nás. Má si u nás a v nás udělat svůj domov. My se máme stát těmi, pro něž jeho Slovo je skutečnou autoritou.

Kristovo Slovo, to je vlastně Kristus sám, se svým pozemským životem a pozemskou smrtí a se svým vítězstvím nad hříchem, smrtí, světem a námi. Pro nás opravdu kříž Kristův je jediným východiskem. To znamená vědět, že kdo chce brát Krista vážně, musí na sebe brát břímě druhých a učit se lásce a obětavosti. Křesťan ví, že to je cesta odpovědnosti, na níž musí být statečný. A také ví, že to může být cesta dolů, směrem ke Golgotě, tedy tam, kde se tzv. triumfy dějin neslaví. A přece křesťan – a v tom je jeho zvláštnost – ví, že jediná cesta kříže je cestou vítěznou a že toto je vzkříšením Kristovým pro všechny lidi jednou provždy potvrzeno. Proto přebývej ve vás Kristovo slovo bohatě. Křesťané mohou být vnějšně a hospodářsky velmi chudí, ale mají být ve víře bohatí a také v lásce a trpělivosti. Bohatí lidé ne na věci a věcičky, ale na to, co přináší víra.

Čteme tu, že máme žít ve vší moudrosti z tohoto slova. Moudrostí se tu myslí pohled do souvislosti živostních událostí a cest a vzhled do složitosti lidských vztahů před Bohem. Slovo Kristovo, to není zbožná fráze, nýbrž živé slovo do složitosti života. Nečinme si iluze o složitosti vztahů mezi lidmi a o složitosti událostí v životě. Pouze diletanti si myslí, že všechno rozřeší podle primitivních hesel. Moudrost znamená rozumět, hluboce rozumět tomu, co se stalo. U mne, u bližního, v naší rodině nebo v jiné rodině. Aspoň někdy bychom měli hluboce rozumět druhému u člověku. Snad bychom mohli dnes přistupovat ke svatě večeři Páně s vyznáním toho, že nerozumíme bližním, že s nimi jednáme nemoudře, v oné hluboké hlouposti, která je hříchem. Chceme-li někomu přiblížit svědecky Kristovo Slovo, musíme to činit v moudrosti. Nelze mu to vyřizovat jako nějaký obyčejný vzkaz. Musíme umět vystihnout moudře, v čem objasňuje Kristovo slovo životní situace a naše cesty.

Náš verš dále mluví o vzájemném vyučování a napominání bratří a sester. Tím se jen rozvádí to, co bylo řečeno. Jde-li o živé Kristovo slovo, musí být vyslovováno v moudrosti a tato moudrost se projevuje právě ve vyučování a napominání. Vzájemném. Křesťanský sbor, to je společenství hluboké vzájemnosti. Jeden k druhému smí mít otevřený vztah a smí jej poučit a ten druhý se nemusí urazit, že je poučován. Nemyslí se tu sdělování nějakých

pouček, nýbrž další prohloubení našeho poznání a postižení toho, co je pravda. Také to napominání je zde míněno původně spíše jako povzbuzování. Vzájemné. Nemůže to činit jen jeden nebo několik málo lidí. Jen vzájemně je možné se povzbuzovat. Když někdo s někým mluví, aby ho povzbudil, pak sám přitom nabírá síly. Není to jen jednostranný pohyb, je to pohyb oboustranný. My jsme si vzájemně mnoho dlužni ve vyučování a napominání a v moudrosti.

A pak je tu řeš o písních a žalmech a o zpěvech, které máme ze srdce zpívat Bohu v milosti. To slovo v milosti je důležité. Písně a žalmy zpíváme ne pro zvyk, ale protože jsou pro nás něci jako milost. Potěšují a posilují. Slyšeli jsme nedávno, jak Pavel a Sílas zpívali ve vězení ve Filipis. Píseň je úžasně vzácný dar. Proto se v našich shromážděních hodně zpívá. A má to být zpěv ze srdce a v upřímnosti.

Bratři a sestry, my se dnes scházíme vlastně v nové situaci, protože naše dosavadní kazatelská stanice byla po všech příslušných jednáních proměněna od 1. října v nový samostatný sbor naší církve. Navazujeme zcela plynule na všechno dosavadní a přece je zde něco nového a samostatnost naší práce znamená i novou odpovědnost za vše, co činíme. Odpovědnost přímou před Bohem, církví i před společností. Je to jistě událost radostná a my všichni cítíme vděčnost za tuto novou cestu. Ale cítíme hlubokou vděčnost i právě také za minulost. A náš verš nám to připomíná. Zde se žilo z Kristova slova a vždy jsme byli zváni, abychom z něho žili bohatě. Zde se projevovala moudrost víry a zápas o moudrost, zde se dalo vyučování i napominání. Zajisté to vše jen v ospravedlnění Božím nás hříšníků a lidí klesajících a omylných. Ale přece my smíme být hluboce vděční. Právě letos je to 40 let, co bylo v Dejvicích a Bubenči započato se shromažďováním věřících v kazatelské stanici. Od září 1925 se zde začala konat první shromáždění. 40 let je dlouhá doba a těch 40 let od 1925 do 1965 představuje velmi rozličné dějiny našeho století. A přece víra zde žila. A hlavně chceme říci, že ještě v něčem je zde souvislost velmi povzbuzující a to jsou ty písně. Rok za rokem zpěv písní duchovních a žalmů. I my dnes zase zpíváme a cítíme vděčnost.

Dnes je neděle díkyčinění. Proto tím víc chceme děkovat Bohu za jeho milost, v níž nás provázel a kterou nás obdarovával. Stojíme na počátku nové práce a nových úkolů. A tu chceme slyšet ten 17. verš, který praví: Všecko cožkoli činíte v slovu neb skutku, všechno činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho. To je výhled kupředu. Jde o naše činění v slovech a skutcích, o naše mluvení i jednání. Jsme pozváni k tomu, abychom mluvili i jednali ve Jménu Ježíšově, abychom jednali tak, že se smíme jeho

dovolát. Je to velmi vážný závazek a úkol nesnadný, Ale i to je cesta vděčnosti, díky za Ježíšovu blízkost a tím i za blízkost Boží. Život z Kristova slova a následování Ježíše těsně souvívá spolu. K tomu jsme voláni a prosíme Boha o to, abychom ve společenství našeho sboru žili v opravdu upřímných vzájemných vztazích ve vyučování i povzbuzování a zvláště v moudrosti. Naše písně pak ať jsou živým projevem našich díky a radosti. Amen.

Jan Čapek

Kázání k 50. výročí 11. 10. 2015

Ježíš vstoupil na loď a přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Bud' dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: „Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci 'odpouštějí se ti hříchy', nebo říci 'vstaň a chod'“? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ - tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal a odešel domů. Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem. (Mt 9,1-8)

Sestry a bratři dejvického sboru, milí účastníci slavnostních bohoslužeb! Víím, že dnešní epištolní čtení nevyznělo příliš slavnostně. Hledali jsme v historii sboru, ale nenalezli, proto se jevílo vhodné neroubovat slyšení Božího Slova na událost, ale nechat mluvit to, co k dnešní neděli patří. To určují starocírkevní perikopy, ty se pokusí k nám promluvit.

Čtení z epištoly zarazí. Většinou žijeme názorem, že první církev to byl téměř ideál a vzor sám. Ono to tak nebylo ani v Jeruzalémě, ale ani později. Nebylo to tak ani v tom nejužším učednickém kroužku kolem Ježíše, Pána a Mistra.

Současným slovníkem řečeno, lidský faktor té doby byl stejně slabý jako dnes. To, co mělo vypadat jako asertivita, když třeba Zebedeovci žádali o dobré nebeské posty, byla stejná hloupost a slabost jako to, co by mohlo vypadat jako omluvitelný a racionální pud sebezáchovy (když na učedníky padl strach, že se utopí). Před tváří dějin defilují první generace Kristovců podobně jako i ty další – pěkné chvíle střídají se slabými, slávu střídá pád. A je to někdy takové, že apoštol musel dát do pera docela silnou argumentaci, aby je varoval, nebo třeba i odklonil na lepší cestu. Ale i tak, to byly vlastně jen apoštolské pokusy s nezaručeným koncem; podobné těm, které dělají rodiče a prarodiče vůči potomkům, chtějí-li ještě něco prosadit v jejich životech. Sami víte, jaká bývá úspěšnost.

Evangelijní příběh to všechno trochu posouvá trochu jinam. Vrací se k zakladateli křesťanské víry. Ten, v té chvíli, ještě nerozpoznán jako Syn

Boží a Spasitel, je brán jako člověk. Všem ukázal zvláštní moc. Zůstal prost vší slabostí, pouze ukazoval moc. Tak v tomto příběhu lidé na konec *chválili Boha, že dal takovou moc lidem*. Oni tomu rozuměli tak, že to, co se projevuje na Ježíšovi, je obecně dáno lidem. V té chvíli si to jinak neuměli srovnat v hlavě. Ještě předtím však mysleli svým způsobem. Viděli, co se stalo, slyšeli, jak k tomu Ježíš přistoupil, a tak zareagovali: ten chlapík se rouhá, protože namísto aby řešil složitější věci, tak jednoduše nábožensky cosi vykládá o odpouštění hříchů. Jako kdybych to slyšel i dnes: „pchá, to vaše modlení!, vaše chození do kostela!, ty vaše legrační zpěvy, to není ani rap, ani jazz, to přece umí každý, když je potřeba! Co z toho je?!“

Ježíš vycítil pozadí takových řečí a tak se jich optal: co si myslíte, že je snadnější? Co je větší překážkou k obnově života? Očištění od břemen neviditelných, zažraných, nebo odstraňování jednotlivostí, byť bolavých? Řešení obecné zátěže všech lidí, nebo něčeho dílčího? Aby měli klid, tak udělal i to druhé. A jim tzv. spadla čelist a nevěděli pořádně, co s tím. Přemoženi obdivem, chválili Boha a logicky se domnívali, že je něco takového dostupné všem lidem. A pochopitelně konstatovali, že to je dost dobrá moc!

Autor epístoly (a nechme stranou, byl-li to přímo apoštol Pavel, nebo ne) věnoval druhou část epístoly varováním a napomenutím. Sympaticky vychází z toho, že to, co člověk dělá nebo nedělá, souvisí s jeho náboženským ukotvením. Že všechno souvisí s tím, jak postavená a jak pevná je vnitřní kostra jeho přesvědčení a o co/koho je opřená. Bylo mu jasné, že mnozí čtenáři jeho dopisu moc dobře pamatovali svou pohanskou minulost. To nebyla minulost nenáboženská, ale pohanská, možná někdy přírodní, někdy primitivní, předmětná, někdy soběstředná, ale vždy krátkodobá. Autor předpokládal, že ti, kdo čtou jeho řádky, takovou minulost opustili, že z ní vyšli jako Izrael kdysi z Egypta. Jako tehdy po Egyptě bylo to minulé silně pod kůží! Tak, že i člověk vyznávající v neděli Krista, v pondělí sáhne k amuletům, obrázkům, všelijakým zaříkáváním, k tukaní na dřevo, k vyhledávání opor v astrálních, lunárních a jiných souvislostech. Jedni v takové situaci (i dnes) řeknou, že to není nic špatného, že to je lidské. Pohled křesťanského nároku však klidně může říci, že to je zrada. Zrada na vyznání, zrada na Kristu, zrada na sobě, na druhých. Zrada proto, že se tím ruší poměry nového, alternativního, života, do kterého si člověk namířil, ale cestou nějak zahnul. Tím se diskvalifikuje vydařený start, jako když na první pozici při sprintu přes překážky dojde k zakopnutí (atleti vědí, že se v tu chvíli nenávratně přichází o výhru).

Když budete číst apoštolovo pobídnutí dál, naleznete tak zajímavé odhalení. Je dost nemoderní, ale biblickému myšlení nejuvlastnější. Lidé kolem nás se všemi nápady a akcemi, s představami, jak si nejlépe vyplnit krátký čas

na světě, s módními a pomíjivými trendy, s nákladnými představami o štěstí, nebo i ti s naprosto křivým a zkorumpovaným myšlením, jak si koledují o odsouzení nebo přehlížení druhých, ti nejsou cílem křesťanova soustředění. Dokonce nejsou příčinou stavu civilizace. Na základě toho názoru, pak křesťan nehledá původ komplikací ani v Babišovi, ani Zemanovi, ani pravici nebo kavárenských štěknách, natož v židech, katolicích nebo ateistech; už vůbec ne v Romech nebo uprchlících! Takové soustředění na lidi je příliš dílčí a dočasné. I když, pravda, se to moc dobře někdy nedá, konkrétní trable nespojit přímočaře s lidmi.

Ovšem apoštolův pokus, jak odhalit příčinu všeho a objasnit jádro Ježíšovy debaty se zákoníky, je v tom jít dál za tím, co je v pozadí. Existuje něco důležitějšího než to všechno, co máme před očima a na co běžně cílíme a s čím se vyrovnáváme. Je pravda, že apoštolovo slovo o mocnostech, je trochu nesrozumitelné, ale přece jen poukazuje tím na něco, co nás má v hrsti. Není to něco, co by mělo vyvolávat paranoidní představy o jakési konspirativní a tajuplné říši zla, která si vždy prosadí svou. Týká se to toho nevyzpytatelného v nás. Nedá se to definovat, nedá se to chytit. Ale dostává se to ke slovu, kdy to nečekáme nebo kdy jsme natěšení překvapit něčím naprosto bezkonkurenčně ušlechtilým. Sám Pavel se jednou divil, že tak moc chce udělat něco dobře a vyleze mu z toho zase zlo (R 7,21). Je to jako mimo nás a přitom je nám to tak blízko, jako kdyby nás to znalo! Jako moc, které neumíme čelit, a která nás dost dobře dokáže chytit. Když nás ovládne, tak se oživuje to, co před čím apoštol varoval. My se s tím snažím vypořádat po svém. Buď smířlivě tomu jdeme na ruku a tvrdíme, že to je i naše stanovisko, anebo to ignorujeme s tím, že když je to jinak, tak zkrátka osud byl silnější. V obou případech se ukazuje, že si s tím víme rady, nevíme, jak na to.

Tím jsme u toho, proč oni tehdy tak hezky zadoufali, že ta pěkná moc byla dána lidem. Ano, byla!

A je dávana lidem! Lidem, Kristovým vyznavačům – nám! Vám v tomto sboru! Nám v celé církvi a nakonec i křesťanům v této republice.

Dnes si s vámi připomínáme, že už 90 let se děje misijní dílo na Břevnově a 50 let se tak děje s pomocí tohoto sborového společenství. Bylo kouzelné číst, jak nesnadno vás před lety mateřský sbor propouštěl, jak se štěpil, zda pustit či nikoliv, o kolik přijde na příjmech apod. Kouzelná člověčina! Žádná radost, že se zakládal sbor! Víte, kolik jsme za posledních 25 let založili nových sborů? Já o žádném nevím, pouze sbory zavíráme, rušíme, spojujeme, redukujeje. To nejsou činy moci Ducha, moci Kristovy. To jsou činy bezmoci, ústup, stud, vyklízení pozic. Kdyby se onen evangelijní příběh odehrál dnes u nás, tak nás možná už ani nenapadne to, co napadlo ony svědky tenkrát, že s Kristem přichází krásná moc, která je dávana lidem! Oni se možná těšili, že by ji také chtěli. Ježíš nakonec vyslovil i mnohá zaslíbení, co

budou činit ti, kdo uvěří (Mk 16,17n). S tím jsme dávno přestali počítat. Dílčí záležitosti nás zaujaly natolik, že jsme v tom stejní jako ti, kdo žijí kolem nás a neřeší, co je podstatné a nepodstatné. Jednoduše žijí, žijí po svém, žijí mnohdy pohansky, ale bez výčitek. To po nás ale nikdo nechce. Od toho tady křesťané nejsou. Oni/my jsou/jsme nejen svědky spásy v Kristu, ale i dvěma ke Kristu, dokonce i dosvědčovatelé spásy.

Bud'te v tom silní! Ať z vašeho suterénu míří světlo radosti, vděčného zpěvu, silného potěšení z toho, že patříte Kristu! Ať to jde ke všem, kdo tuto pražskou část obývají a zůstávají izolováni u svých dílčích starostí, zatímco obecná potíže, tím, že má stejného jmenovatele, je řešitelná společně, s ostatními. Kéž tedy především s vámi, věrnými Kristu, a díky vám. Amen.

Joel Ruml

Příspěvek mládeže

Jak vidíme naše postavení ve sboru?

První věc, kterou bychom rádi zmínili, je práce s dětmi. Mnozí z nás učí v nedělní škole, jezdí s dětmi na výlety a podobně.

Dále vnímáme, že mládež je jedněmi z dveří, kudy je možné do dejvického sboru vstoupit a kde se mohou prolínat "místní" a nově příchozí. Přibližně pro polovinu z nás tvoří mládež skupinu kamarádů již od dětství (někdy až do uzavření manželství), druhá polovina se mládeže účastní několik posledních let. To vnímáme jako velmi dobrou a zdravou pestrost.

Jako dveře do sboru vnímáme sami sebe, nejen díky úterním setkáním, ale i příležitostným návštěvám mezi sebou či silvestrovským výjezdům. I to považujeme za důležitou součást mládežnického a sborového života, stejně jako aktivní účast na jiných jeho aktivitách (např. příprava prostoru po nedělní škole, organizace setkání Taizé, divadlo aj.) a vzájemnou výpomoc mezi sebou (např. při stěhování, přípravě svateb).

Co pro nás znamená sbor a církev?

Dejvický sbor vnímáme jako základ pro vlastní orientaci rozvíjející se na půdě sboru, ale i v kontaktu se světem mimo církve (obojí považujeme za velmi důležité). Stejně je tomu s církví - s tím upřesněním, že jako církev nechápeme pouze ČCE, ale Církev jako takovou.

Sboru jsme vděční už jenom za to, že máme prostor, kde se můžeme jako mládež scházet a kde můžeme zažívat v mnoha ohledech funkční společenství.

Za co bychom byli rádi, kdyby se v budoucnu ve sboru a v církvi dařilo?

Rádi bychom jednou zažili ekumenickou otevřenost jako něco naprosto samozřejmého, jako prostor setkání, v němž se křesťané nebojí inspirovat

jinými křesťany a nebojí se "vylézt z ulity". Jsme si vědomi rezerv i u nás samotných (např. udržování kontaktů navázaných během setkání Taizé v Praze). Stejně tak bychom velmi vítali i mezináboženský dialog.

Rádi bychom i nadále zažívali dejvický sbor jako milé společenství, které bude také snáze přijímat nově příchozí a ty, kdo do něj příliš nezapadají (vzhledem, vystupováním, názory aj.).

Dejvičtí faráři v pořadí od vzniku sboru až do budoucna: Jan Čapek, Daniel Henych, Miloš Rejchrt (chybí, kázal ten den v Ženevě), Miloslav Nekvasil, Abigail Hudcová, Petr Hudec, Lenka Řidzoňová, Pavel Ruml (zdroj: dejvice.evangnet.cz)

V. Bienále pro Diakonii

Před deseti lety se v pražském dejvickém sboru poprvé konalo Bienále pro Diakonii. Byl to tehdy poměrně živelný nápad uspořádat prodejní výstavu obrazů a z výtěžku podpořit partnerské středisko Diakonie ČCE ve Stodůlkách, resp. právě budovaný stacionář. Na samotnou výstavu pak navazovaly koncerty, přednášky, autorská čtení ad.

Nachomýtl jsem se k tomu a zažil úžasné propojení lidí z velkého sboru, kteří se vlastně na začátku až tak moc neznali, a také oživení a prohloubení zájmu o práci Diakonie ČCE. Z hlavy se mi do značné míry vytratily mnohé

problémy, zádrhely, napětí, kterých bylo také hodně, ale pamatuji si tu radost z podařeného, z dělání něčeho užitečného, ze sblížení se.

Dejvický sbor pořádal pak ještě další dva ročníky a před dvěma lety od něj štafetu převzalo Brno II.

Neviděl jsem do toho už tak podrobně, ale to, že se dobrovolníci z Blahoslavova domu i dalších brněnských sborů a seniorátní mládeže pouštějí do dalšího marathónu příprav, sledu akcí končících dávno za prostředkem noci, snad svědčí o tom, že zafungovalo tohle zvláštní propojení obrazů, hudby, lidí a společné práce, která něčemu konkrétnímu pomůže.

Název Bienále pro Diakonii měl v sobě od začátku zakódováno přání dělat další ročník, ale vlastně nemůžu úplně uvěřit, že je letos už pátý a že to stále funguje stejně „nadšenecky“.

Od 11. do 15. listopadu 2015 bude Blahoslavův dům v Brně plný obrazů, grafik, fotografií a soch. Výstavu doplňují koncerty Ukulele Orchestra jak Brno, Symfonického orchestru Sokola Brno I, Noční optiky, cimbálové muziku Púlčik, ale také kávová seance, košť vín, autorské čtení básníka Víta Slívy a dobročinná aukce. Všechno to uzavrou bohoslužby!

Více se můžete dozvědět na www.bienaleprodiakonii.cz

Výtěžek je určen na nákup vybavení Chráněného bydlení v Nosislavi.

Sašo, Lenko, Anežko a vy všichni, díky!

Chráněné bydlení v Nosislavi

Zkolaudováno a vybaveno základním nábytkem. Probíhají výběrová řízení na pečovatelky a pečovatele a přijímání budoucích obyvatel. Ti se v lednu 2016 budou stěhovat.

Za sebe přiznávám, že už mi ty události posledních čtyř let trochu splývají... První schůzka členů sbor**Chráněné bydlení v Nosislaviu**, kteří stáli o vznik diakonického zařízení v Nosislavi, se konala v únoru 2011. Plány, jednání na úřadech, v církvi, se sousedy, tvorba projektu, shánění peněz, IV. Bienále pro Diakonii, Šachy pro Diakonii, Diakonické víno, meditace Zastav se na chvíli... hádky, bezesné noci... položení základního kamene... výběrová řízení... radost z drobných kroků, dárců, povzbudivých slov, celocírkevní sbírka... a pak zas sled zádrhelů a poryvů.

Vůbec to nebylo tak ideální, jak jsem si snil.

Včera jsem procházel postaveným domem. Z prvního patra je výhled na Pálavu. Marmoleum voní.

Ještě zbývá něco dluhů a rozrůstající se seznam, co bude potřeba dokoupit... třeba velkou speciální polohovací vanu.

Pomalou začíná další fáze, vlastně mnohem podstatnější. Čím bude dům naplněn? Co se v něm odehraje za příběhy? Kdo tam bude bydlet, pracovat? Zúročení neskutečně velké energie řady lidí – těch kolem projektu, stavby, z Diakonie ČCE, ale také těch, kdo pomáhali svou konkrétní podporou snít sen.

Začalo to tím, že se pár členů nosislavského evangelického sboru nechtělo smířit s tím, že jejich starší sousedé a také sestry a bratři mizí ve vzdálených domovech důchodců či umírají kdesi v LDN, proto se s brněnským střediskem Diakonie ČCE pustili do stavění Chráněného bydlení pro seniory a osoby se zdravotním postižením. Sbor věnoval svůj pozemek ke stavbě a spolu s brněnským střediskem začal připravovat projekt i shánět finanční prostředky.

Výstavba byla zahájena po administrativních průtazích v létě 2014. Na spolufinancování projektu se podařilo shromáždit zatím skoro tři milióny korun. Děkujeme!

S ředitelem brněnské Diakonie ČCE Janem Soběslavským si navzájem nadáváme, kdo koho do toho navezl a připravil o čtyři roky života, které by bývaly byly určitě mnohem klidnější, a také si říkáme, že už nikdy nic nestavíme. Je to ten efekt, že člověk naštěstí na začátku neví... Těžko se to vyslovuje, ale někde uvnitř tušíme, že my jsme o hodně bohatší – také o přemýšlení, kde a jak je a byl s námi Pán Bůh. A hlasitě prosíme, aby byl dál.

Protože teď jde ještě o víc.

VáNoční optika

Kdesi se vzal nápad, jestli by v adventu a o Vánocích nebylo možné poslouchat ještě něco jiného než Bachovo oratorium a Vánoce ve zlaté Praze od Karla Gotta... Samozřejmě, že na výběr je toho víc a obě jmenované volby nejsou špatné. Ale...

Noční optici nahráli osm adventních, vánočních a postních písní v úpravách Jakuba Dvořáčka a Miroslava Noska. Jazzovou a zároveň specificky pro Noční optiku znějící podobu tak dostaly písně z Evangelického zpěvníku (1979) jako Zvedněte, brány, svrchků svých; Vítej nám hoste přemilý; Aj růže rozvila se; Čas radosti veselosti a další.

Možná se nejedná o navození atmosféry, která už voní purpurou, ale podle mě se velmi hodí do více rozměrového adventu, kde už něco kvasí radostí; na

kohosi se netrpělivě čeká; kdosi tu byl a hodně toho změnil; s kým si se jde potkat nebo minout v hladových, nemocných a uprchlících – a vlastně je to pořád ten Jeden stejný.

Kompaktní disk je benefiční, Noční optici tvořili a hráli bez nároku na pozemskou odměnu a veškerý zisk z prodeje jde ve prospěch Diakonie ČCE, resp. nosislavského Chráněného bydlení. Objednat si ho můžete za 200,- Kč na cedecko@diakonie.cz

Ondřej Macek

Chráněné bydlení v Nosislavi, foto Ondřej Macek

Srdce v Bibli

(shrnutí tématu probíraného na setkání X-cátníků)

V Písmu je na srdce kladen velký důraz a je zde o něm zmínka v nejrůznějších souvislostech téměř tisíckrát. Jde o nejčastější antropologický termín v Bibli. O srdci jako o fyzickém orgánu se pisatelé Bible zmiňují poměrně zřídka. V převážné většině případů, kdy se slovo „srdce“ vyskytuje v Písmu, je použito obrazně. Srdce je uváděno jako symbol vnitřních věcí v obecném smyslu slova, symbolem nitra, tedy vnitřního člověka, který se projevuje všemi svými nejrůznějšími činnostmi, touhami, náklonnostmi, city a pocity, láskou (Dt 6:5, 1Pe 1:22), radostí (Dt 28:47, J 16:22), vášněmi, úzkostmi, bolestmi, zármutkem (Neh 2:2; Ř 9:2, Iz 35:4), nenávisť (Lv 19:17), předsevzetími, myšlenkami, vnímáním, představami, moudrosti, poznáním, schopnostmi, náboženskými

názory, paměti, uvažováním a svědomím. V Písmu tedy obrazným srdcem není míněno jen sídlo citů a pohnutek a ani jím není míněn pouze intelekt. Dá se snad říci, že srdce je úplným souhrnem vnitřního člověka, na rozdíl od těla, které je člověkem vnějším a hmatatelným. Ve většině případů však označuje srdce vnitřní podstatu člověka podobně jako „duše“ [nefeš] a duch [rúach], při čemž srdce je možné chápat jako bezprostřední orgán duše, po případě i ducha. Duše a srdce jsou proto často souběžné výrazy (Ž 24:4). Ale i duch a srdce jsou místy souběžné výrazy. Neboť duch podmiňuje osobní život [duši], jehož orgánem je srdce, takže srdci je často připisováno to, co patří do oblasti působnosti ducha, zvl. tam, kde jde o spirituální projevy věřícího (Ž 34:19).

Správný postoj srdce začíná jeho „zlomením“ či „zkroušením“ (Ž 51:19 nebo v. 17) což je označení pokory a lítosti. Je synonymem „zkroušenému duchu“ (Ez 11:19). Na Boží vůli nereaguje „srdce obalené tukem“ nebo „srdce neobřezané“ (Iz 6:10, Ez 44:7). Bible na několika místech říká, že pro Boha, který zkoumá srdce, není rozhodující pouhé vnější vzezření, ale to, jaký je člověk skutečně uvnitř (Př 17:3; 24:12; Ža 17:3; 1Sa 16:7). Písmo proto radí: „Nade vše, co třeba chránit, opatruj své srdce [celého vnitřního člověka], neboť z něho jsou zdroje života.“ (Př 4:23, PSP). Proto je pro věřícího důležitá modlitba, aby Bůh mohl prozkoumat naše srdce (Ž 139:23) a stvořil nám čisté srdce (Ž 51:12). Cílem nás všech musí být „nové srdce“ (Ez 18:31), aby Boží zákon nezůstal jen vnější záležitostí, ale byl v nás, v našem nitru, biblicky řečeno „byl vepsán do srdcí“ a očistil je (Jr 31:33). A Ježíš k tomu říká: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5:8).

V řadě případů, kdy se v Bibli vyskytuje výraz „srdce“, je tímto výrazem označována schopnost přemýšlet, ne však v tom smyslu, že by tato schopnost byla vyčleněna z celku, který tvoří vnitřního člověka. Mojžíš nabádal Izraelity: „Uznej tedy dnes a připomínej si ve svém srdci, že Hospodin je Bůh nahoře na nebi i dole na zemi a žádný jiný není“. A později jim řekl: „Hospodin vám však až dodnes nedal srdce, které chápe, oči, které vidí, a uši, které slyší.“ (Dt 4:39; 29:3 PSP). Z některých případů jak ve SZ, tak i v NZ vyplývá, že pojem „srdce“ ve smyslu schopnosti přemýšlet je zvláště v případech, kdy je srdce uváděno ve spojitosti s ‚myšlením‘ (Mt 9:4), ‚uvažováním‘ (Mr 2:6), ‚porozuměním‘ (1Kr 3:12; Mk 6:52) a ‚poznáním‘ (Př 15:14).

Důležitou stránkou vnitřního člověka, jak jej představuje „srdce“, jsou pohnutky, hybná síla našeho jednání. Například ti, kdo přinášeli příspěvky na stavbu svatostánku: ‚byli ponouknuti svým srdcem‘ (Gn 35:21, 26, 29; 36:2). Ničemný Haman ‚se opovážil‘ (doslova ‚naplnilo se jeho srdce‘), aby zosnoval spiknutí proti Židům (Est 7:5, srov. Sk 5:3). V listě Židům 4:12 je o Božím slově

řečeno, že je schopné „rozeznávat myšlenky a úmysly srdce“. Také Ježíš ukázal, že ze srdce vychází podněcující síla, která nás vede k jednání, jak k dobrému, tak i ke špatnému (Mt 15:19; Lk 6:45).

Pokud je v NZ zmínka jak o srdci, tak i o mysli, vztahuje se výraz „mysl“ na intelekt, zatímco „srdce“ se vztahuje na city, tužby a pocity vnitřního člověka. Ježíš například řekl: „Budeš milovat PÁNA, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celým svým rozumem.“ (Mt 22:37, PSP).

Všechny takové činnosti, schopnosti, city a vlastnosti jsou připisovány nikoli doslovnému srdci jakožto orgánu, ale obraznému srdci, které představuje celou a pravou vnitřní osobnost.

Martin Volný

Jeden den v Helsinkách

Strávila jsem v červnu týden v Helsinkách. Manžel pracoval a já měla čas na výlety a poznávání města a okolí.

Viděla a zažila jsem mnohé. Poznala jsem národní styl, nádhernou secesi, prošla místní luteránské kostely postavené většinou na přelomu 19. a 20. století v tomto stylu, otevřely se mi i dveře zamčeného kostela, protože jsem „náhodou“ oslovila na ulici pána, který měl klíč (připravoval večerní koncert). Velkým zážitkem pro mě byla návštěva nádherného pravoslavného kostela v centru v době křtu. Ale o tom třeba jindy.

Musím Vám totiž vyprávět o jednom dni, který byl skutečně výjimečný. Výjimečný na setkání s lidmi.

Je to vlastně výhoda pohybovat se sám v cizích krajích, člověk lépe vstřebá atmosféru a podaří se mu lehčeji navázat kontakt s místními lidmi. O tom je vlastně cestování. Poznat jiné kultury, jiné světy. Vyslechnout názory, zeptat se na život, na radosti a trápení, na politickou situaci, zkrátka přiblížit se místní mentalitě.

Rozhodla jsem se jeden den věnovat jedné okrajové části města, která se jmenuje Espoo. Je součástí tzv. Velkých Helsinek. Skládá se z několika moderních čtvrtí, největší výstavba vznikala až ve 20. století. Chtěla jsem navštívit čtvrť Otaniemi a Tapiolu. Nastudovala jsem, co mohu vidět v dané oblasti, která není centrem pozornosti davů turistů. Ale přesto stojí za to ji navštívit.

V Otaniemi ja architektonický skvost – Helsinská technická universita. Jejím autorem je známý finský architekt Alvar Aalto. Prolezla jsem ji celou

včetně neskutečného prostoru – obrovské hlavní posluchárny. Tak dlouho jsem brala za kliku, až se dveře otevřely.... Neuvěřitelný strop vedený v diagonále směrem k profesorskému stupínku, celý zvlhžený. Podobný je ve čtvrti Tapiola v místním koncertním sále. Tam mě odemkli dveře místní správci. A hle – podobný strop. Že by stejný architekt? Ne on, ale jeho žák, zní odpověď. Moc zajímavé.

Chtěla jsem ale především poznat místní kostely. V Tapiole jsem objevila nádherný pravoslavný kostel. Je poměrně nový, cca 15 let. Vstoupím dovnitř a tam hodují lidé – je tu nějaká slavnost. Nenechám se odradit, projdu a vstupuji do hlavní části kostela. Je celý pomalovaný biblickými výjevy, tak, jak to je v pravoslavných kostelech běžné. Potřebuji se ztišit, usedám na lavici a medituji. Za nějakou chvíli ke mně usedá kněz. Začínáme si povídat. O životě, o víře. Později se přesouvám do hlavního sálu. Dozvídám se, že můj hostitel je Rus, který již 17 let žije ve Finsku. Slaví křest svého 4. dítěte. Když se dozvídá, že jsem z Prahy, volá svoji ženu, představuje mě. Svě ANO si totiž před lety řekli na Karlově mostě v Praze. Oba se radujeme. Je toho více, co nás spojuje.

V Tapiole je zvláštní hřbitov. V jedné jeho části jsou takové sloupky s malými destičkami se jmény zemřelých a s úchytem pro vázu s květinou. Pod sloupem jsou všichni vyjmenovaní pohřbeni. Povídám si s jednou starou paní, leží tu její muž. Kupodivu i na takovém místě má smysl pro humor. Život jde dál. Na konci hřbitova je velká deska na zdi se jmény zemřelých a opět s možností přinést květiny. Mladá žena mi vypráví o svém muži. Jeho jméno je na desce. Zahynul na motorce, byli spolu jen tři roky. Smutné. Snažím se s ní mluvit, dát jí naději.

V Otaniemi je kaple. Moderní, leží na takovém vršíčku. Vůbec jsem si ji nevšimla, šla jsem kolem. Už jsem to vzdávala, nikdo z místních netušil, kde mají kostel. Věřících je ve Finsku čím dál méně, prý mají s církví špatné zkušenosti. Je pravda, že nás v jednom obřím kostele v centru Helsinek bylo na bohoslužbách jen sedm.

Až jeden mladík si vzpomněl. Kaple byla nedaleko, schovaná mezi stromy. Vstoupila jsem dovnitř. Proti mně vycházeli dva Japonci, muž a žena. Zahlédnu hráčku na klavír. Začíná hrát. A pak zpívat. Nádherně. Citlivě. Emotivně. Měla jsem pocit, že se stal zázrak. Nechápala jsem, kde se tam vzala. Vypadalo to skoro, jako když hraje a zpívá na moji počest. Že jsem přišla. Že jsem vytrvala a kostel našla. Jakoby ji sem poslali andělé. Ti přece posílají andělskou hudbu. Japonci se vrátili. Jen jsme se na sebe s úžasem dívali.

Teprve když vše skončilo, tak jsme se dozvěděli, že zpěvačka zpívala finskou lidovou píseň, baladu. Protože má večer vystoupení. Někdy prý sem chodí cvičit. Ale zase ne tak často. Já jen říkám: Děkuji. Za tak krásný zážitek.

A ještě něco. Přední strana presbyteria kostela je obdélník, celý prosklený. A za ním jsou stromy, kytky, zkrátka příroda. A uprostřed je bílý kříž. A do toho ta píseň. Mám chuť zavolat – já chci ještě!!!!

Jiřina Muzikářová

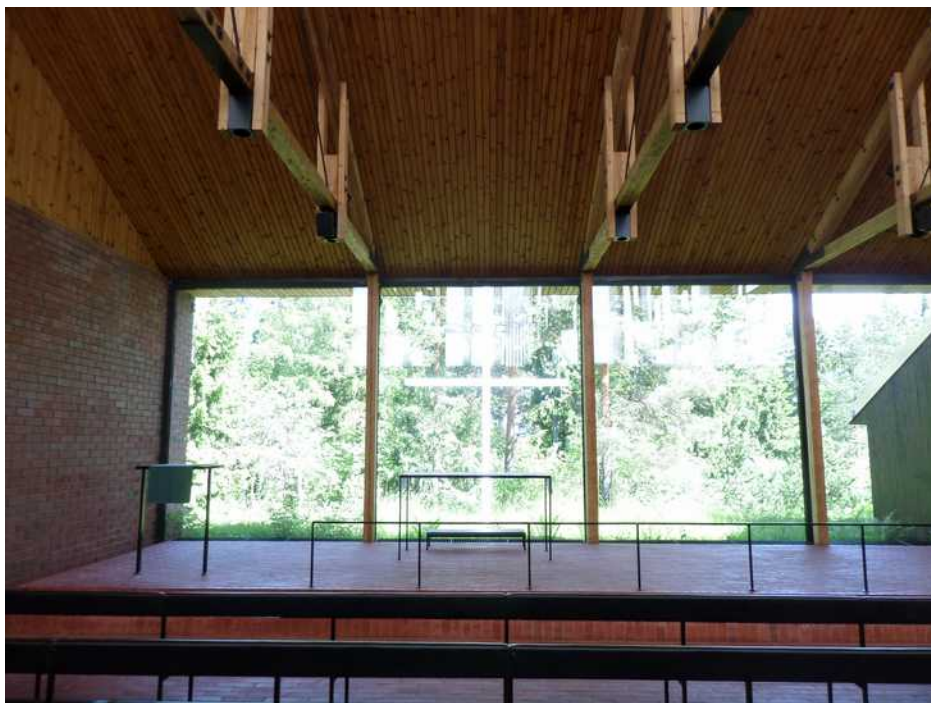

Foto Jiřina Muzikářová

Noc v kostele s dětmi

V podvečer první říjnové soboty se ve sboru v Dejvicích sešlo 9 dětí, aby zjistily, co se v noci děje v kostele. Nebyly tam samy, spolu s nimi tu byla sborová sestra a farářka. Naším tématem bylo „Když se o chléb dělím“. To je název písně, kterou děti také v neděli zpívaly při bohoslužbách. Během večera jsme připravovali těsto na chleba, který jsme ráno upekli a přidali k výzdobě na stůl Páně. Právě kvásek, který se do chleba dává, je jednou z věcí, o kterou se můžeme dělit, a ono nám neubývá.

Dejvický sbor má krásnou a funkční kuchyni s troubou, tak jsme s pečením pokračovali. Pustili jsme se do přípravy biblického koláče. Děti bravurně hledaly v Bibli a našly, které všechny suroviny budeme potřebovat, došli jsme do obchodu a dali se do pečení. V neděli po bohoslužbách koláč rychle zmizel a pro zájemce přikládáme recept. Pochází z Německa, já ho mám od Hanky Gottwaldové, kterou jste mnozí asi také znali.

V neděli ráno byly děti v kostele neobvykle včas, mohly se zapojit do různých nedělních příprav a několikastupňově vítaly přicházející, někdo stál už venku na ulici, další u dveří, další vkládal lidem do ruky ty správné zpěvníky. Den díkčinění byl tak hned od rána veselejší. Děkujeme, děti!

Lenka Ridzoňová

Foto Lenka Ridzoňová

SLADKÝ BIBLICKÝ KOLÁČ (Lutherský Bibelkuchen)

překlad z němčiny: český ekumenický + Hana Gottwaldová

S pomocí Bible může člověk i péct dobroty! Recept ovšem vyžaduje trochu listování v Bibli. Tam, kde není pokyn jednoznačný, může se kuchař/ka řídit svým nejlepším svědomím. Při pečení platí doporučení Matouše 19, 12d.

(pozn.: pozor na písmenka za číslem verše, někdy je surovina v pořadí až několikátá - podle písmene abecedy.)

Suroviny:

1 1/2 hrnečku 5. Mojžíšova 32, 14a

6 kousků Jeremiáš 17,11

2 hrnečky Soudců 14, 18a

4 1/2 hrnečku 1. Královská 5, 2

2 hrnečky 1. Samuelova 30, 12b

1/2 hrnečku 1. Korintským 3, 2

2 hrnečky Nahum 3, 12

1 hrneček 4. Mojžíšova 17, 23b

1 špetka 3. Mojžíšova 2, 13

3 čajové lžičky Jeremiáš 6, 20b

1 balíček prášku do pečiva

Těsto je dost tekuté.

Při přípravě je třeba se řídit Příslovím Šalomounovým 23, 14a.

Potom se dá na plech a dle Daniele 3, 23 na asi jeden a půl hodiny.

Když je koláč hotov, pak při jídle nezapomeňte na radu Lukáše 14, 12 - 14.

Dobrou chuť přeje Hanka Gottwaldová

Foto Lenka Ridzoňová

Jubilanti v listopadu

Alena KREJČOVÁ 92 let

Miloslav NEKVASIL 85 let

Přejeme, aby je Pán Bůh posiloval a byl jim blízko ve dnech zlých a těžkých.

K volbě staršovstva

Vážené a milé sestry, vážení a milí bratři,

několik z Vás se na mne obrátilo s prosbou, abych poněkud objasnil volbu části staršovstva, která se v našem dejvickém sboru bude konat v neděli 8. listopadu. Oddíl H. Řádu o správě církve se jmenuje „Staršovstvo“ a obsahuje 5 článků: 22. Členství ve staršovstvu, 23. Funkcionáři staršovstva, 24. Působnost staršovstva a 25. Bezplatnost funkcí a náhrada výdajů členů staršovstva a 26. Neúčast na zasedáních staršovstva. Zatímco článek 24 vypočítává v 19 bodech označených a) až s) působnost staršovstva kromě úkolů stanovených Církevním zřízením, článek 22 obsahuje 9 bodů, z nichž první říká, že v každém farním sboru musí být zřízeno staršovstvo a druhý, že členy staršovstva jsou faráři a jáhnové ustanovení ve sboru nebo rozhodnutím církevních správních orgánů a členové staršovstva zvolení sborovým shromážděním. To je svoláno právě na 8. 11. a budeme při něm volit část staršovstva našeho dejvického sboru ČCE.

Náš sbor patří k těm sborům, kde je staršovstvo, jehož volební období je v naší církvi vždy šestileté, voleno „na dvakrát“ v tom smyslu, že dvě poloviny staršovstva jsou voleny střídavě po třech letech. Vždy po třech letech polovina členů vyprší mandát a mohou, ale nemusí kandidovat do staršovstva na dalších šest let znovu. V našem sboru vyprší v listopadu mandát těmto sestřím a bratrům, členům a náhradníkům staršovstva (v abecedním pořadí): Caldová, Hejl, Heller, Henychová, Jílková, Prudký, Študentová, Tichá, Sýkora, Volný. Zatím nevím o tom, že by někdo z nich další kandidaturu odmítl, takže předpokládám, že budou všichni kandidovat znovu.

Na rozdíl od nich mají mandát k práci ve staršovstvu až do listopadu roku 2018 bratři a sestry, které letos nebudeme volit, protože pokračují (uvádím je opět v abecedním pořadí): Cihlová, Černohorský, Mašek, Petříčková, Prosek, Růžková, Susa a Uhlířová. Shodou okolností se však právě poslední tři uvedení - sestry Růžková a Uhlířová a bratr Susa rozhodli k datu volby poloviny staršovstva resignovat a budeme tedy letos volit o tři sestry či bratry starší více.

Naše staršovstvo je šestnáctičlenné, takže do něj musíme zvolit (kromě pěti pokračujících) jedenáct starších a kromě toho čtyři náhradníky, celkem patnáct

sester a bratří, členek a členů našeho sboru. K deseti jménům sester a bratří, uvedeným výše jako ti, kterým letos v listopadu vyprší mandát a kteří kandidují znovu, přibývají na nástěnce ve sborové předsíni další jména tak, jak je sestry a bratři postupně navrhuji. Připisovat je můžete i nadále a dokonce i v den volby můžete ještě navrhnout další členky a členy našeho sboru, kteří budou na poslední chvíli připsáni na připravenou kandidátní listinu.

Kdyby Vám komukoli nebylo něco kolem volby části našeho dejvického staršovstva jasné, prosím Vás, obraťte se na bratra kurátora Jana Maška nebo na mne. Rádi Vám na Vaše dotazy odpovíme.

Všechny Vás srdečně zdravím!

Daniel Heller, místokurátor

Historické okénko

V návaznosti na oslavy 50. výročí našeho sboru otvíráme v Souterrainu novou občasnou rubriku „Historické okénko“.

Zažili jste ve sboru veselé, zábavné, úsměvné momenty, na které i po letech rádi vzpomínáte? Podělte se o ně s námi.

Svoje příspěvky zasílejte na adresu redakce Souterrainu.

Oznámení

Host v listopadu – 26. 11. v 19:00

Vladislav Günter, ředitel Centra pro integraci cizinců

Debata o mýtech a faktech o aktuální „uprchlické krizi“. Výhledy, silné a slabé stránky české imigrační a integrační praxe, hrozby i příležitosti z hlediska nevládního sektoru.

Účet pro uprchlíky

Br. farář Mikuláš Vymětal nám posílá číslo transparentního účtu, na němž jsou přijímány finanční dary pro uprchlíky v detenčních zařízeních, které v rámci své práce navštěvuje. Za peníze se pořídí balíčky s oblečením, hygienickými potřebami a potravinami, které budou jmenovitě dopraveny klientům Správy uprchlických zařízení. Číslo účtu: 115-1167400297/0100.

Na následující facebookové stránce lze získat více informací:
<https://www.facebook.com/groups/pomoc.bela/>

Netradiční kalendář

Z iniciativy rodičů jednoho žáka spec. školy při středisku Ratolest Diakonie ČCE vzešel nápad na zajímavou netradiční realizaci kalendáře.

VIP osobnosti byly fotografovány pod vodou, „Topili se pro Ratolest“, aby svým přispěním pomohli k vybudování sportovně-relaxačního místa na zahradě Ratolesti. Vznikl tak neobvyklý kalendář, který chceme nabídnout zájemcům nejen pro jeho zvláštnost, ale především těm, kteří chtějí podpořit speciální školu. Náklady na tisk byly poměrně vysoké, cena za kalendář byla stanovena na 250,-Kč.

Pokud by měl někdo zájem podpořit nákupem kalendáře tuto akci, může se obrátit na paní Martinu Řehákovou, martina@amers.cz, tel.: 603 154 924 nebo: <http://skola-stodulky.diakonie.cz/kalendar-ve-vlnach-2016/>

**Uzávěrka příštího čísla
Souterrainu je 24. 11. 2015.**

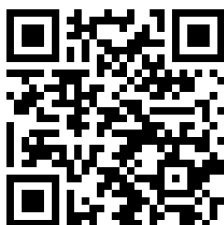
**Listopadové číslo vyjde
29. 11. 2015**

Dárek bratří katolíků k výročí sboru.

Kalendář na listopad 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 11. - VP 8. 11. - volba části staršovstva 15. 11. 22. 11. 29. 11. - 1. adventní neděle NP a občůdek jednoho světa	Pavel Ruml Lenka Ridzoňová Martin Prudký Zdeněk Susa Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: Děti 3-8 let:	neděle v 9:30 2. a 4. čtvrtek v měsíci
Mládež a dorost	3.11. - u manželů Härtelových (Filipa a Elišky) a 17.11. Biblický program je Matoušovo evangelium	
x-cátníci	Bude upřesněno později	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Klub poznávání	12.11. v 9:30. Klára Jiráčková: Život Evropanky v Egyptě a Maroku.	
Hodina pohybu	2. 11., 16. 11. a 30. 11. 2015	
Setkání s hostem	26. 11. v 19:00 Vladislav Günter, ředitel Centra pro integraci cizinců	
Staršovstvo	5. 11. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010